

[Haustrup Glømmensen.]

under udvalgsformandens omhyggelige ledelse har fundet en overordentlig grundig og saglig drøftelse sted i udvalget. Der er ingen, der har afvist at drøfte hverken med hr. Grünbaum eller med andre af udvalgets medlemmer de forskellige synspunkter, der er på dette område. Men jeg nødsages til at understrege, at det ikke er et fuldstændigt tilfældigt tal taget ud af den blå luft, der har været angivet vedrørende indbetalinger fra både B-skatteydere og A-skatteydere. Der foreligger her et skøn fra uvildige sagkyndige embedsmænd, som utvivlsomt har gjort deres bedste for at skønne så rigtigt og så realistisk som overhovedet muligt. Jeg synes måske lige, man skulle bede også hr. Grünbaum om at respektere og anerkende, at disse embedsmænd naturligvis ikke har fået noget som helst direktiv fra nogen side om at skønne lavt på disse områder. Det er naturligvis således, at det er et uvildigt, sagkyndigt skøn, som regeringspartierne har måttet lægge til grund for den afgørelse, der her er tale om.

Jeg synes i det hele taget, at der netop på dette område som vedrørende andre skøn i denne debat kunne være grund til at understrege, at ingen af os selvfølgelig da skal være særlig pessimistiske, når dette skøn skal udformes, men på den anden side heller ikke overdrevent optimistiske. Vi har naturligvis alle en pligt til at være så realistiske som muligt, når dette skøn skal anlægges.

Vi må også have lov til, når vurderinger her skal drøftes, at erindre, at selv — man fristes sommetider til at sige: ikke mindst og navnlig — i edb-tidsalderen, den højt besungne, kan det være nødvendigt at træffe afgørelser både om udskrivningsprocenter og om andre økonomiske forhold overordentlig tidligt, og at det er overordentlig vanskeligt at foretage ændringer på dette område, når den løbende skatteindbetaling finder sted. Også dette moment må naturligvis tilsige varsomhed med hensyn til for optimistiske skøn og tilsige, at vi er så realitetsbetonede som overhovedet muligt.

I hele den drøftelse af den kommende skatteudskrivning, der nu finder sted, og hvor en og den anden synes at være ramt af panik og vil forsøge at fremstille det, som

om det er den helt store ulykke, der rammer de danske skatteydere, kunne der dog måske i al stilfærdighed være behov for også at understrege, at alle, der møder med uændrede indkomster, vil få lavere skattepligt i 1970 over for staten, end de hidtil har haft.

Der kunne vel også i høj grad være grund til at nævne, at der netop fra 1. januar 1970 gennemføres en række væsentlige lempelser. Jeg tænker her på sambeskatningens ophævelse, et spørgsmål, der har været drøftet i overordentlig mange år i denne sal. Jeg tænker på, at der yderligere sker lempelse for medhjælpende hustruer, og at der bliver tale om en betydelig forhøjelse af lønmodtagerfradraget. Inden katastrofestemningen fuldstændig behersker socialdemokratiske sind, skulle man måske lige få plads også til disse saglige oplysninger.

Man må også gøre sig klart, at der har været bred enighed om de sociale kompensationer, der skulle gennemføres både ved forhøjelse af børnetilskud, ved gennemførelse af forøgede folke- og invalidepensioner og på andre områder. Ingen kan vel heller benægte, at der er behov for at udbetale betydelige forskudsbeløb til kommunerne vedrørende den kommunale indkomstskat, der fremtidig skal indbetales til staten.

Derefter er der grund til at understrege, at også spørgsmålet om indkomststigningerne naturligvis må være behæftet med megen usikkerhed. Der er skønnet, at man fra kalenderåret 1968 til kalenderåret 1970 gennemsnitlig i alt må nå op på en stigning på ca. 20-21 pct. Jeg går ud fra, at man fra socialdemokratisk og folkesocialistisk side ikke mener, at dette skøn er særlig urealistisk, men at der tværtimod her er lagt et forsøg for dagen på at være så realitetsbetonet som overhovedet muligt.

Der er altså, hvad vi fra konservativ side i høj grad beklager, konstateret en række saglige uenigheder under udvalgsarbejdet, og det påvirker naturligvis spørgsmålet om, hvor stor udskrivningsprocenten skal være. Men jeg finder dog grund til stadig at give udtryk for tilfredshed med, at der i princippet er enighed om den skala, der skal følges, en skala, der fra 1. januar 1971 som bekendt skal pristalsreguleres.

Jeg må måske lige i denne forbindelse,